

peált wálja rákida, agga ma passun ette, et teie fest keslegile ei rági. — Minna armaštan Iwanit wágga ja passun sedda temmale ka úttelde, et ma allati armaštussega temma peale mótlén ja surmani temma eest tahhan passuda. Olgo se kús tahte, agga ühhendud peame meie sama! Mo ello ilma temmata posle middagi wáárt! Reik furwastust, mis temma párrast kannatan, ei tunne ma raske ollewad; minna ollen temma omma ja jáen temma ommaks."

Párrast foeo miñnes fússisín ma Iwani kåest, mikspárrast ta ni furw. Agga kui wišsa olli temma kåest wästust sada. Wimaks, kui ikka peale aeasin, rákis ta, et ta sedda ja sedda preilit wágga armaštada.

„Agga egga sul sellepárrast posle tarwís furw olla?

„Selle párrast kül just mitte, agga kule kuidas aßi on: Arvata ühhe fu aea eest andsin ma temmale omma süddame luggu teada, — ei olnud temmal ka selle wästo middagi rákimist, — ma teadsin sedda ette, et ta mind

armaštas. Agga ommeti ei tahha meie sowi-missed eddasí miñna. Náddala eest könnelesin fest temma wannemattega ja — —”

„Ja said kui armas poeg wästo wöetud?” ütlesin minna.

„Oh, ei mitte!” — olli wästus.

„No tagga parremaks! nisuggune mees, kui sinna, ei saand wästo wöetud? Kas fa posle riikas ja tark: rágid keik keled, olled iggapiddi kaszin ja móistlik noormees ja eßsimenne kaupmees Peterburgis?”

„Reik töösi, agga — —”

„Mis agga seal veel ees woib olla?”

„Ja ommeti on seal üks suur ja raske kiw-wi ees, mis minna ommast wáest ei jóua árra weretada — ma ollen mõisnikko páris ja temma wannemad ei anna tedda müsse enne, kui priiks ollen sanud.”

„Noh, eks se siis ei woi sundida?”

„Ei ialgi! — Ma pakkusin omma páris herrale kümme tuhhat — kakskümmend tuhhat — viiskümmend tuhhat rubla; — ma langezin ta ette põlweli mahha, sedda teggi